

عنوان مقاله:

اسواران در قرون نخستین اسلامی

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات تاریخ ایران اسلامی، دوره 1، شماره 1 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

خلاصه مقاله:

اسواران، از لایه های پایین نجبای زمیندار در عرصه ساسانی بودند که در اثر اصلاحات نظامی و اداری خسرو اول (۵۳۰-۵۷۹ م.)، برای تضعیف اشراف بزرگ به صاحب منصبان نظامی و لایه های اجتماعی قدرتمندی در ساختار ارتشتاری عهد ساسانی اعتلا یافتند. این گروه از برکشیدگان خسرو در ساختار نظامی بودند که از دیوان دولت مواجب می گرفتند، رشد این دسته از نظامیان که منصب و مقامشان ناشی از وابستگی به اشرافیت کهن قبایلی نبود بلکه توانمندی و وفاداریشان به پادشاه موجب ارتقای آنها می شد، به طوری که در گزارش های مورخان، از نقش پر اهمیت آنها در واپسین ایام آن دوره جدید یاد می شود و از موارد مهم این گزارشها، تعامل آنها در برابر گسترش نفوذ نظامی و حکومتی اعراب مسلمان است. به نظر می رسد که حضور همین لایه ها در ارکان نظامی، اداری و ادامه حیات اجتماعی آنها در سده نخستین اسلامی، منجر به انتقال تجربه ایرانیان عهد ساسانی در مورد امور عمومی جنگ و تشکیلات سپاه به این دوره شد. از این رو، در این مختصر به اندازه ای که منابع و گزارش های تاریخی اجازه دهند به طرح مسئله نحوه ادامه حیات اسواران در دوره استقرار مسلمانان در ایران و نیز راه یابی اندیشه های نظامی ایرانیان در عهد میانه اسلامی خواهیم پرداخت.

کلمات کلیدی:

سپاه، آزادان، اسواران، اعراب مسلمان، حلیف، کوفه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1812254>

